

rangé, aquets quatre *señoritus* polítics que'l dijous venen a passejar per nostre mercat per a treballar contra Granollers.

Ja estém acostumats a sentirne de disbarats, pero no tant grosos i calumniosos.

Si'l Sr. Barangé no ha tingut prou voluntat i enterea per a encausar l'administració comunal, que's donga la culpa éll mateix i en tot cas compartíxila amb sos companys, pero no vulgui culpar a la Cambra de lo que éll i, ls seus ja feian molts anys avans de que existís tal entitat, la que mai s'ha ficat en assumptes municipals ni a Granollers ni en lloc.

¿Com pot dir en serio el Sr. Barangé, que la Cambra Agrícola tinga la culpa de la mala administració de Granollers? ¿Com pot sostenir lo que digué en tó despreciatiu: que quatre *señoritus* que'l dijous se pasejan per Granollers, son obstacle a son progrés, referintse, sens dupte, al dir aixó a dignes socis de la Cambra i respectables propietaris del Vallés, que 'ns honran molts d'fes de mercat amb sa visita i que millor, molt millor qu'ell han sapigut donar mostrars d'energía, altruísme i capacitat fent progressar sos respectius pobles, quan els hi ha estat encomanada l'administració comunal?

¿Com pot posarse el senyor Barangé, baix aquest punt de vista, al costat den Dachs de la Garriga, en Ros de Mollet, en Brustenga de Santa Eularia, en Draper de l'Ametlla, en Torras de Caldas i tants altres, que en qüestions d'administració, millores i progrés de sos pobles, han demostrat estar tots élls, a molts metres per sobre de son nivell.

Per aquestos camins no's va en lloc, sols se logra fer el ridícul i posarse en evidència.

En Tardá com sempre neda entre dues aigües, mes ben dit, com mai vol perdre, procura nedar i guardar la roba, no li convé i per tant no vol renyir amb en Barangé, ni vol descontentar als seus, per aixó no diu res i fa la seva. Fa'ls possibles per a evitar lluites, perque aixis essent desconegudes ses forces, son mes temudes. Per aixó al parlar o acordar els del Centre Industrial, que volen anar per majorías destacats den Barangé, veuria amb gust que s'arribés a un acort, encar que demostrí lo contrari davant dels seus.

En resúm: que en Barangé, en Tardá i en Torras, aquest com agregat d'última hora y per lo tant amb mes recel per part dels altres dos, van plegats, pero l'un no's fia de l'altre i cada un procura enganyar a son company i en aquest joc qui paga es el poble.

Tenen la vana il·lusió de tornar a governar el districte com anys enrera, esperan tornar a dominar despotícament sobre tots els pobles i per aixó res els importa que Granollers s'ensorri si ells

poden quedar drets sobre les runes. ¡Pobres il·lusos! Els pobles, que veuen com malmenen Granollers, fugen d'ells com d'una mala cosa. Han trobat que van molt millor governantse per son propi seny; qu'aixis no han de pagar subvencions a secretaris particulars, ni colocar protegits de ningú i no's deixarán pas enganyar com fan els pacífics veïns de nostra Vila.

Pero si ve un dia en que per pagar els atrassos que van endogalant al municipi, s'ha de fer un presupost extraordinari, en el que tú poble pacient que pagas i callas, tindrás que pagar lo qu'han deixat de pagar o han cobrat els altres, llavors veurás l'engany en que has viscut i renegarás de tots els qui t'han volgut governar burlantse de la teva apatía i espuisantlos per a sempre del govern del poble sols els recordarás amb horror i fastic.

El famós blok

Al entorn d'una taula, en la terrassa del Café del Liceo s'hi aseïan aquell dia un senyor de mitja edat, grassonet, petitó, de cara afable, ull vius i aire satisfet, i un altre, encare jovenás, amb aspecte de pagés, alt i gros, carregat d'espallars i de mal humor a jutjar pel seu esguart ferestec i els seus posats d'amohinat.

Havian dinat plegats, i plegats s'en anaren a pendre l'aromatic café.

Feia xafogor. El senyor de la cara afable i aire satisfet se tregué el barret, deixant al descobert un cap pelat com una cindria, se tregué dos cigarros pursos de la butxaca, ne tirá un demunt la taula oferintlo al seu amic, i éll encengué i's posá a fumar l'altre.

Son company, el jovenás de las espallars de camalic, tot serio, amb la catxutxa ficada fins als ulls estava tant abstret, tant capficat, que ni vegé el cigarro, ni s'adoná de que's refredaba el café, ni feia cabal de lo que l'amic li deïa, ni's fixaba en res de lo que al seu entorn passaba.

—¿En que rediantre pensas que fins t'oblidas de veurer y de fumar?

—En que voleu que pensi, en lo de sempre. Pense que si aném tirant aixis, aviat no podrém viurer amb la esquena drete, ni vos ni yo. Aquells negociets que avans amb l'ajuda dels cacics i diputats feiam, s'han acabat; els pagesos ya no's deixan esquilar, la influencia dels diputats que avans era sempre per a nosaltres i ens valia moltes pessetes, are es de tothom qui la demana amb justícia; la Diputació ens vigila els comptes i quant no els troba conformes ens fá tornar els quartos; si en els repartos ens descuidém, surt un recurs que ens entrebanca i ens fá caure de nassos; en fi, que si continuan les coses aixis, les garrofes ens haurém de contentar en flairarles. Desenganyeuse, aquells negociets que foren la nostre especialitat, no tornarán may mes i es llástima, perqué eran negociets molt grassos i molt nets.

—Be, aixó de nets, com que nosaltres no ens hem d'enganyar, potser que ho esborressis.

—Tant se val, nets o bruts eran pessetes a la butxaca, mentres que are si hem de mantenir dona i canalla amb el sou pelat de secretari, no ens queda ni per a fumar.

—No tant home, no tant; d'altres ne conece que honradament amb el sou viuen; lo que; tu pots dir que no poden viurer com nosaltres gastant amb....

—Calleu si vos plau, que algú pot sentirvos.

—Creume no t'espantis; yo sense rumiar tant com tú ne tinc una de pensada, que si surt be, ens rescabalará dels dejunis que'm tingut que fer i ens permetrá fer els negociets que anyoras.

—¿Voleu dir?

—¿Que si vull dir? T'ho aseguro.

—I ¿com se farà aquest miracle?

—Fent un blok,

—¿D'esquerras?

—Tant li fá.

—Recorduevos que yo a estonas faig de carli.

—No li ve d'aquí; tu't quedarás a la reserva.

—Aném a pams; si per a repartir els beneficis haig de ser de la reserva, no m'hi conformo.

—No tinguis por, per a tots n'hi haurá, El cas es que per a completar el blok necesitem de tú; ets llest, barrut, saps l'Alcubilla desde el comensament al acabament i per embolicar els assumptes municipals no tens preu.

—Aixó que are dieu tampoc m'agrada. Si al dir que no tinc preu voleu dir que no he de cobrar m'empipo i vos esbullo el marro.

—No sigas Pau, cobrarás. Que't penses que fará com tú que encare m'has de fer la part d'aquelles tres mil cinc centes pessetes que vas cobrar d'aquells bons jans de Sant Feliu?

—Vaja, prou d'aquest rengle; seguïu.

—Doncs be, en el blok hi serás tu per a enredar Ajuntaments, hi entrarà un amic meu que sempre m'ha servit en els assumptes del Jutjat, i jo'm cuidaré de tafanejar i trepacejar pel Govern Civil i la Hisenda, ajudat d'aquell jove que va dinar l'altre dia amb nosaltres que's molt trempat, lo mateix per a remenar escombraries que per fer el senyoret.

—Trobo que hi mancan dos amics.

—Deixam dir; també hi serán.

—¿I quina feina farán aquestos?

—I'un farà predicots, escriurá articles, exposará nous plans en l'Ajuntament i treballará en les eleccions.

—¿I l'altre?

—¡Oh! L'altre farà d'esqueneta perque aquet parell de vius s'enfilin i nosaltres poguem viurer amb la esquena drete, que dius tu.

—Xóqueula; sou un trumfo.

Després d'un glop s'empassaren el café; i ambós amb cara riallera s'en anaren a la estació a pendre el tren d'un quart de sis.

El mosso que de temps els conexia, i sentí bona part de la conversa, digué entre dents:

—¡Infelissos, com somian!

EL VALLESÀ.

En el Centre de Defensa

El diumenge passat tingué lloc, en el Centre de Defensa Industrial i Comercial, un banquet per a celebrar el segon aniversari de sa fundació. La sala estava luxosament adornada i foren 86 el número de comensals.

Al destaparse'l xampany comensaren els brindis, que iniciá'l senyor Tardá, dient: que feia dos anys que s'havía inaugurat aquell Centre per anar contra la Popular, perque feia una política i administració que élls no creïan bona per a Granollers.